

Om Kvindens Deltagelse i Lovgivningsarbejdet.

Af

Karl Frederik Jensen.

I.

Hendes Berettigelse dertil.

Kvindens Berettigelse til at deltage i *alt* Lovgivningsarbejde maa særlig begrundes i følgende Punkter:

1. *Hun har lige saa store Aandsevner som Manden!*

Det vil ikke kunne lykkes, selv for den mest fanatiske Strindberg-ske Kvindehader, at frakende Kvinden nogen som helst alménmenneskelig Aandsevne. Hun kan *tænke, skrive og tale* lige saa godt som Manden, naar hendes Evner er lige saa godt udviklede som hans. Hun har vist, at hun kan tage de sværeste Examiners, at hun har kunnet blive Professor i Matematik. Hun har banet sig Vej gennem baade Kunst, Literatur og Industri. Ja, endog paa Lovgivningens og Statsstyrelsens Omraade har hun aflagt sin Prøve, idet hun i flere Lande har været regerende Dronning.

Man indvende ikke her, at det kun er *enkelte* Kvinder — nogle Undtagelser fra Reglen — der saaledes er kommet frem paa Skuepladsen og glimtvis har vist sig i Besiddelse af højere Aandsevner.

Ti dette, at Kvinden til Trods for de umyndige slaviske Kaar, hun hidindtil *stadig* i Almindelighed har været stillet under, og til Trods for, at hun har været udestængt fra Deltagelse i det offentlige Samfundsarbejde og har været udelukket fra Ansættelse i de fleste af Statens Embeder, dog alligevel har formaaet at trænge sig frem og i saa stort Maal, som hun har det, vist sig i Besiddelse af forbavsende store aandelige Kræfter, er alligevel et saa stærkt Bevis paa hendes Aandsevners Ligestyrke med Mandens, at denne maa blues ved de fattige Resultater af hans egne Visdomsfrugter — særlig paa Lovgivningens Omraade — ud fra *hans* begunstigede Stilling igennem alle Tider og Slægtled over for Adgangen til Aandsudvikling i Forhold til *Kvindens*.

Og disse tarvelige Fortrin, som hans Aandsfostre muligvis endnu paa enkelte Punkter (og sagtens paa Lovgivningens Omraade, hvor Kvinden saa saare lidt har været med) kan have over Kvindens — sete i Belysning af begge Køns hidtidige forskellige Adgang til Aandsudviklingens Kilder — maa netop allerbedst kunne sige ham, hvor lidet berettiget hans indbildte Aandsoverlegenhed er over for Kvinden, og hvilken blodig Uretfærdighed han begaar mod hende ved fremdeles at stænge hende ude fra Udviklingen og Brugen af hendes Aandsevner og spærre hende Adgangen til Embedsstillingerne.

Men selv om det virkelig forholdt sig saa — hvad der i alt Fald endnu ikke paa Grund af de højst forskellige Livsvilkaar, de forskellige Køns hidtil har været stillet under, kan føres noget afgørende Bevis for, medens der fra vore *Fællesskoler* for Børn

og unge Mennesker af begge Køns snarere kan hentes Beviser for det modsatte — at Kvinden paa *Tænkningens* Omraade i nogen Maade skulde staa tilbage for Manden, saa turde det jo dog være muligt, at hun — paa Grund af hendes særegne Kald som *Moder* og *Barneplejerske* — med Hensyn til *Følelsen* var udrustet med lige saa store tilsvarende Fortrin frem for Manden: og at Følelsen — den menneskekærlige humane Medlidenheds- og Retfærdighedsfølelse — kunde være en lige saa uundværlig Faktor i Lovgivningsarbejdet som Forstandens logiske Tænkning. Saa heller ikke fra denne ubeviste Hypotese kan der hentes det fjærneste Gran af retfærdigt Grundlag for en Udelukkelse af Kvinden fra Deltagelse i Lovgivningsarbejdet.

Og er det blot *Udviklingen* af de ellers tilstrækkelig gode Aandsevner, hun mangler, da er det dog en lidt urimelig Fordring at stille til hende, at hun »skal lære at svømme, før hun kommer i Vandet.«

Det kunde vel ogsaa tænkes, at Manden ikke er nær saa sikker paa sin Aandsoverlegenhed, som han lader til, men snarere *frygter* for at komme lidt tilkørt over for *de enkelte begavede* Kvinder, der over sig frem i Frihedens Morgengry til at bryde Isen og bane Vejen for de mange mere almindelige Efterfølgere, der senere kommer. Ti han kan da ikke godt give sig ud for at være saa naiv at tro, at der strax, naar der bliver givet Kvinderne Sæde i Rigsdagens Sale, vilde blive valgt et saadant Overtal af disse hertil, at de ved deres overvejende Talmajoritet strax kunde sætte ham ud af Spillet — om han selv til den Tid skulde være kommen ind i »Spillet« igen?

2. *Hun er i fysisk Henseende af fuldkommen lige saa stor Betydning for Menneskeslægtenes Liv som Manden!*

Ti om end hun er mindre kraftig bygget, saa hun knap kan tage saa tunge Tag som han i Stene og Tjørne paa Livets ubanede Vej, saa har *hun* det *særegne fysiske Kald at føde den aflosende Slægt til Verden og give de smaa Børn Die i deres spædeste Barndom*. Og hvad hun saaledes maa lide og døje for *Livets Tilblivelse*, baade under Svangerskabet, Fødslen og Barneplejen, maa dog fuldt vel kunne veje op imod *det*, Manden med sin større fysiske Kraft er i Stand til at arbejde *mere* end hun for *Livets Væxt og Ophold*.

Man skulde jo synes, at i et humant og retfærdigt Samfund vilde Manden — netop paa Grund af, at han med Hensyn til *Livets Tilbliven* kun nyder Behagelighederne, medens Kvinden ved Siden af en forholdsvis ringe Part af disse for sin Del maa tage al *Resikoen, Smerten og Arbejdet* — have Forpligtelse til ikke blot at bruge sin større fysiske Kraft i *samme*, men i *langt større* Maal med Hensyn til *Livets Vedligeholdelse*, idet det dog nærmest her til Gengæld kunde tilkomme ham at tage Broderparten af *Resikoen, Sveden og Arbejdet*.

Men desuagtet har man lige fra de mest primitive barbariske Tilstande i den sorte Oldtid til det nu naaede »høje, civilisatoriske Standpunkt« set,

3. *at Kvinden slider lige saa haardt eller endnu haardere for Existensmidlernes Frembringelse, Tilbedelse eller Vedligeholdelse som Manden,*